

МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВЕТЕРИНАРНОЇ
МЕДИЦИНИ ІМЕНІ С.З. ГЖИЦЬКОГО
ФАКУЛЬТЕТ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

за матеріалами
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(25–26 квітня 2007 року)

Частина II

ЛЬВІВ – 2007

одноразово внутрішньом'язово вводили 7,5% розчин левомізолу в дозі 1 мл препарату на 10 кг маси тіла тварини. Поросятам другої дослідної групи піперазину адипінату задавали внутрішньо в дозі 0,3 г на 1 кг маси тіла тварини з кормом двічі з інтервалом 24 години, згідно схеми прийнятої у господарстві. Поросятам контрольної групи антигельмінтні засоби не використовували.

Після застосування антигельмінтиків проводили клінічний огляд поросят, а з метою встановлення ефективності препаратів через 20 діб – повторні копрологічні дослідження. Зважували поросят усіх груп до досліду та через 30 діб.

У результаті проведених досліджень було встановлено, що ефективність препарату була вищою у першій дослідній групі і складала 80%, тоді як у другій – лише 20%. Інтенсефективність препаратів між групами не відрізнялася і складала близько 76%, але зважаючи на вищу ЕЕ левомізолу можна зробити висновок, що застосування 7,5% розчину левамізолу внутрішньом'язово є ефективнішим ніж застосування піперазину адипінату внутрішньо і терапевтично виправданим при аскарозі поросят у даному господарстві. Екстенсивність інвазії у поросят контрольної групи залишалася стабільною, а інтенсивність інвазії зростала.

Проведені економічні розрахунки вказують на значні економічні збитки, що спричинені аскарозом. Застосування левомізолу при аскарозі сприяло заощадженню коштів, а економічний ефект на 1 гривню затрат складала 7,1 гривні.

Отже, застосування 7,5 %-ного розчину левомізолу при аскарозі свиней ефективніше порівняно із піперазину адипінатом і терапевтично і економічно. Це пояснюється особливостями фармакологічної дії препаратів та відмінностями впливу препаратів на імунний статус організму. Левомізол проявляє імуномодулюючу дію, а піперазину адипінат – імуносупресивну.

УДК 637.562.072:619:616.995.122.21Ф

ЯКІСТЬ М'ЯСА ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ ПРИ ФАСЦІОЛЬОЗНІЙ ІНВАЗІЇ

Степанюк В.І., Коваль Ю.І., *магістрантки ФВМ*

Антіцов А.А., Утеченко М.В., *кандидати ветеринарних наук*

Білоцерківський ДАУ

Однією з найважливіших галузей сільського господарства України є скотарство, яке постачає незамінні продукти харчування і цінну сировину для харчової і переробної промисловості.

Серед соціальних та економічних причин, які гальмують розвиток цієї галузі, є гельмінтозні хвороби. Фасціольоз – є одним із найбільш небезпечних і широко поширених гельмінтозів жуйних тварин. Паразитування фасціол у жовчних ходах печінки тварин супроводжується порушенням травлення, обміну речовин, інтоксикацією, зниженням продуктивності, а нерідко передчасним вибраковуванням і вимушеним забоєм. Приріст ваги у телят, в залежності від інтенсивності інвазії, знижується до 35,7 %, від кожної тварини недоодержують 28,1 кг м'яса і 3,7–7,5 кг ліверу. До того ж у такому м'ясі збільшується вміст вологи до 72–75 %, а вміст жиру зменшується в 2–3 рази. Патогенна роль фасціол полягає в механічній дії на організм як молодих форм у період міграції, так й дорослих, що локалізуються у печінці; в токсичній дії продуктів життєдіяльності паразитів; у впливі фасціол на виникнення секундарних інфекцій; у можливості механічного занесення ними в кров, печінку та інші органи при міграції з кишечника різної мікрофлори, у тому числі й патогенної.

Метою нашої роботи було вивчення бактеріологічних та біохімічних змін у туші та внутрішніх органах великої рогатої худоби при фасціольозі.

Роботу проводили у лабораторії ВСЕ № 11 Лук'янівського ринку міста Києва та в Київській міській лабораторії ветеринарної медицини.

Для бактеріологічних досліджень від кожної туші відбирали проби м'язової тканини, шматочок печінки з портальним лімфовузлом.

При дослідженні під мікроскопом у мазках-відбитках з поверхневих і глибоких шарів тканини та органів підраховували кількість мікробів і визначали їхню форму, враховуючи попередню ступінь інвазії у тварин. Для оцінки якості м'яса за показниками свіжості відібрано по десять проб м'яса з поперека туш хворих на фасціольоз та здорових тварин.

Так, при слабкому ступені ураження печінки великої рогатої худоби у жовчних протоках виявляли поодинокі фасціоли (до 20), та вона була червонувато-коричневого кольору. Із середнім ураженням (до 50 паразитів) печінка була збільшена, коричнева, при розрізі жовчних протоків виділялась слизиста маса. При сильному ураженні в печінці знаходили понад 50 фасціол, жовчні ходи були розширені й потовщені, на вісцеральній поверхні мали вигляд жовтих тяжів; інколи вони були білого кольору і хрусткими під час натискання та розрізання, а портальні лімфовузли були значно збільшеними.

При мікроскопії мазків-відбитків ми спостерігали грамнегативні палички, які найбільше виявлялись у печінці та портальних лімфовузлах, менше у м'язовій тканині, що пов'язано з різним ступенем фасціольозної інвазії.

При бактеріоскопії проб м'язової тканини від туш, що надійшли на ринок ми спостерігали у м'ясі від здорових тварин у середньому до 11 мікроорганізмів, а від хворих на фасціольоз – до 20 мікробних тіл, що

можна пояснити порушенням санітарних норм у процесі подвірного забою тварин.

Таким чином, порівняльні дані вивчення основних біохімічних показників м'яса тварин свідчать, що м'ясо від хворих на фасціольоз тварин можна віднести до сумнівної свіжості. А відтак воно підлягає прампереробці. При стійкій жовтушності м'язової тканини м'ясо відносять до несвіжого, яке напавляється на технічну утилізацію.

Бактеріальне обсіменіння туш та органів великої рогатої худоби при фасціольозі залежить від інтенсивності інвазії. При сильному ступені інвазії фасціольозом максимально обсіменяється печінка, потім портальний лімфовузол, і у меншій мірі – м'язова тканина. За слабкого та середнього ступеня інвазії фасціольозом уражені частини печінки треба зачищати та утилізувати, а неурражені частини внутрішніх органів та туш – випускати без обмежень.

При сильному ступені інвазії слід проводити бактеріоскопію мазків відбитків, і в залежності від її результатів внутрішні органи та тушу направляти на промпереробку або на технічну утилізацію.

УДК 619:616.993.192.1:636.7

ЛІКУВАННЯ СОБАК, ХВОРИХ НА БАБЕЗІОЗ

Жувака А.В., студ. V курсу ФВМ

Соловійова Л.М., Антіпов А.А., кандидати ветеринарних наук
Білоцерківський ДАУ

Бабезіоз собак залишається однією з найбільш актуальних проблем серед хвороб цього виду тварин в різних регіонах України. За даними досліджень у травні щорічно уражується названим протозоозом більше 30% собак в Києві, Донецьку, Житомирі, Харкові і значна частина з них гине. Лікування бабезіозу на сьогодні розроблено недостатньо. Тому необхідним є застосування ефективних протозойних препаратів, що є актуальним на сьогодні.

Метою нашої роботи було вивчити ефективність застосованої схеми лікування собак, хворих на бабезіоз, на основі аналізу динаміки рівня показників гемоцитопоезу та функціонального стану печінки до та після терапії.

Матеріалом для дослідження були 10 хворих на бабезіоз собак, яким застосовували азидин (1,75 мг/кг двічі на день два дні), есенціале, глюкозу з аскорбіновою кислотою та вітаміни В₁ і В₆.

При дослідженні стану гемоцитопоезу собак виявили значне зменшення у крові вмісту гемоглобіну, кількості еритроцитів та показника гематокриту внаслідок гемолізу еритроцитів та вивільнення гемоглобіну. Відмічається лейкоцитоз.